ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ ΙΗ'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7612
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210
Ἀριθμ. Τηλεφώνου 24—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
3
ΜΑΡΤΙΟΥ 1937

Σελήνη 21 ἡμερῶν. Ἀνατ. ἡλιου 6.58 Δύσις 6.17.
Εὐτρεπισμ. Κλεινοῦ ου

ΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

Τὸ ζήτημα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσα ἔτη ἐπελματίζετο μέσα εἰς τὰ συρτάρια τῶν ἀρμοδίων ὑπουργείων, ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ἔπρεπε νὰ ἀνατείλῃ ἐλπιδοφόρος ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἴδῃ τὴν ἐσπερίαν τῶν ἀρμοδίων ὑπουργείων, ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔφθασε. Ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρελθὸν ἤτο ἡ ἐσχάτη τῶν χωρῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐπέπρωτο νὰ ἴδῃ τὴν ἀφετηρίαν ἄλλων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἱστορίαν. **Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ λέγει τὸ παλαιὸν λόγιον. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς αἰσιόδοξος ὁ-πως πάντοτε, ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλα τὰ συνεργεῖα καὶ ἐντὸς ἑξαμήνου ἔφερεν εἰς πέρας ἓν κοινωφελέστατον ἔργον. Ὁ ἀργάτης, ὁ ὑπάλληλος, ὁ ἀτυχὴς ἐμπορος, δὲν θὰ κρούσῃ πλέον τὴν θύραν τῆς ἐλεημοσύνης, οὔτε θὰ τείνῃ χέρα ἐπαιτίδα. Ἀλλὰ αὐθυπεύθυνος καὶ ὑπερήφανος θὰ ζητήσωσι τὰς οἰκονομίας ἐκ τῶν κόπων των, τὰς ὁποίας τὸ Κράτος θὰ φυλάττῃ ἐπιμελῶς διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιήσουν διὰ τὰ γηρατεῖα των. Ἡ οἰκογένεια ἡ ὀρφανὴ πατρὸς, θὰ ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν ἐκ τῶν ταμιείων τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ὡς καλὸς νοικοκύρης θὰ φροντίζῃ τὰ τοῦ ἐξασφαλίζῃ τὰ ταμιεῖον τοῦ ἄρτου της. Καὶ ἤδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν γορράν τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν. Δὲν θὰ βλέπωμεν ἐν ἐπαιτεῖαν νὰ κρατῇ τὰ πόστα εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῶν πόλεων, ἀλλὰ θὰ βλέπωμεν ἕνα Κράτος, τοῦ ὁποίου οἱ πολῖται θὰ ἔχουν τὰ διπλωμάτιά των ἐπὶ τῆς ζωῆς. Ὁ ἐσπορος ὁ ὁποῖος θὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ χρῆμα του θὰ καταλαμβάνῃ μέλαν θέσιν, καὶ οὐχὶ εἰς ἀνθρώπους μεθύσους, κοκαλομανεῖς καὶ ἐξ ἀπαγγέλματος ἐπαίτας. Θὰ δίδῃ εὐχαριστίας ποὸς ἐνίσχυσιν εὐαγῶν ἱδρυμάτων καὶ τάσας εἰς τὸ δεῖν θὰ αἰσθάνεται δυσφορίαν ὅτι ἐξεδιώχθη ἀπὸ τοιούτου εἴδους ἀνθρώπους διὰ νὰ κάμῃ τὴν Δημοσιόσυνην.

Εὐλογημένον νὰ ἦναι τὸ ὄνομα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προσέφερον τὰ φῶτα των διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ λαοφιλοῦς αὐτοῦ ἱδρύματος τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων. Ἤδη ὅλοι οἱ πολῖται οἱ ἡμερομίσθιοι καὶ μὴ πρέπει νὰ προσφέρωσι ἐκ τοῦ σημερινοῦ σιτηρεσίου των, διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ἀύριον, ὅτε τὸ σῶμα θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ κ. Ὑφυπουργὸς τῆς ἐργασίας ἐκήρυξε χθὲς τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἱδρύματος καὶ πάντες πρέπει νὰ σπεύσωμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἱδικοῦ μας καθήκοντος. Ἡ Κυβέρνησις εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων καὶ εὐγνωμοσύνης, διότι τὸ ἔργον τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τὰ ἐθέμησε προπαρασκευὴ καὶ ὁ λαὸς ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ πολὺ συντόμως τὰ ἐυφρετήματα τοῦ θεσμοῦ τούτου θὰ εὐλογῇ αὐτήν.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΟΒ. ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἀπὸ τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Γαλλικῆς ἑβδομαδιαίας ἐπιθεωρήσεως «Τὸ Βῆμα τῶν Ἐθνῶν», παραλαμβάνομεν τὸ κατωτέρω βαρυσήμαντον ἄρθρον τοῦ πολιτικοῦ αὐτῆς ἀρθρογράφου κ. Πιέρ Μτομιγίν, σχετικῶς μὲ τὴν τηρουμένην στάσιν τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἐναντι τῆς ἐρυθρᾶς Ρωσσίας.

Ἡ Περσία ἔχει λάβει ἀπέναντι τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας μίαν στάσιν ἀρνητικήν, στάσιν ἡ ὁποία ἤν φαίνεται νὰ μετριάζῃ. Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία εἶναι διὰ τὴν Περσίαν ἕνας ἰδεολογικὸς ἀντίπαλος καὶ ἕνας ἀντίπαλος ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ πεδίου.

Ἀρκετὰ ρηστικὴ εἶναι ἡ περιφρόνησις τὴν ὁ-οἵαν σκεπτόμενος ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ καγκελαρίου Χίτλερ καθὼς καὶ εἰς τὸν λόγον τοῦ δόκτορος Γκέμπελς. Ἡ περιφρόνησις αὐτὴ εἶνε συνδεδεμένη μὲ κάποιον φόβον ἀρ' ὅσον οἱ ὑβόντες τὸ ΙΙΙ Ράϊχ, ἀντιπαίρνουν ἐπὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ πεδίου τὴν Μόσχας, ἔχουν πεισθῆ ὅτι ἡ ἐρυθρὰ Ρωσσία ἀποτελεῖ ἕνας τῶν δυνάμεις τῆς διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἰσχύν τῶν καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ πεδίου τῆς Γερμανικῆς ἐπικρατείας.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ἡ στάσις τῆς Γερμανίας ἀπέναντι τῆς Ἑνώσεως Σοβιετικῶν Σοσιαλιστῶν Δημοκρατιῶν κατεσκευάσθη ἀνεληπτῆ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεμένων. Ἀλλ' εἰναι ἐπὶ τοῦ περίφερης ἡ στάσις μερικῶν ἄλλων ἀντιμάχων αἱ ὁποῖαι ἐλλοιοῦνται τὸ ἐξόφαντο εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ρωσσίας. Μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ Ἰταλία ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη δύναμις ἥτις ἀναγνώρισε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1933 τὴν Ρωσσίαν τῶν Σοβιέτ. Καὶ αἱ σχέσεις μεταξὺ Ρώμης καὶ Μόσχας οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἀκμαιαὶ μέχρι πρὸ τινων μηνῶν. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ὅμως Ἰουλίου ἄλλα ἤλλαξαν. Ὁ κ. Μουσσολίνι ἀγγωρίζησε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐ-κρηξιν, τὴν ὁποίαν ἐξήσκησεν ἡ Μόσχα ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τῆς Βαλένσιας.

Ὁ Νοσόυσε ἀνεκήρυξη ὅτι εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀφ' ἑ; ἐξέρχεται ἡ ἐπαναστασις, εἶχον μεταδῆ καὶ ἀναμίξθησαν εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον κομμουνισταὶ ἐκ Ἑωσσίας, τῶν ὁποίων ὁ ἀπώτερος σκοπὸς ἦτο ἡ ἐγκαθίδρυσις μίας ἰσπανικῆς σοβιετικῆς δημοκρατίας. Κατ' αὐτὸ ἀπέναντι τῆς μίας πραγματικῆς ἐπιθεσσασεὶς ἔβαιν τῆς ὁποίας ἦτο νὰ ἐξουδετερώσῃ σκοπὸν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν μίαν ἰσπανικὴν Κεροσόγησον μίαν ἀνεξαρτησίαν κυβέρνησιν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κ. Μουσσολίνι ἐπανέλαβεν ἐν ἔναντι τῶν σοβιετικῶν στοιχείων.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε ὑπῆρξε ἐπέναντι τῆς Ρωσσίας εἶναι ἀρκετὰ λεπτός. Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία ὡς γνωστόν, δὲν συγορεύει μετὰ τῆς Γερμανίας καὶ δὲν ἠμπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μᾷς δοηθήσῃ ἐν ἡ περιπτώσει ἐξερχηγύσεται μία γαλλογερμανική διαμάχη. Ἐξ ἀντιθέσου ἡ ἀγγλικὴ φιλία μας, ἡ μετὰ τῆς Πολωνίας συμμαχία καὶ ἡ συμμαχία μας μετὰ τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ, μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖαι καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχουν ἀποτελέσει μέχρι σήμερον τὴν βάσιν τῆς ἀκολουθηθείσης πολιτικῆς μας.

Δὲον νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ συντεχνιακὴ οἰκονομία δὲν θέτει ἐκποδὼν τὸν ἐλεύθερον ἀνταγωνισμόν, ἀλλὰ τὸν θεωρεῖ ὡς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας κατευθυνομένης πρὸς σκοποὺς κοινοῦ συμφέροντος. Ὑποκαθιστᾶ δηλαδὴ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀφηνιασμένου συναγωνισμοῦ τὴν νέαν ἀντίληψιν συνεργασίας ὀργανωμένης καὶ ἐκτυλισσομένης ἐν τῷ Κράτει καὶ διὰ τὸ Κράτος ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ἀνωτέρου συμφέροντος.

Ὁ Χάρης τῆς Ἐργασίας ἐκωδικοποίησεν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Κράτους ἔναντι τῶν ἀτόμων καὶ τῆς ὑποχρεώσεως ὁλῶν τῶν συντρόχων πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον. Ὁλόκληρος ἡ ὀργάνωσις τοῦ συντεχνιακοῦ Κράτους διευθύνεται ὑπὸ τῆς θελήσεως πρὸς δημιουργίαν ἑνὸς ὀργανισμοῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου θλαι αἱ οἰκονομικαὶ δυνάμεις νὰ δύνανται νὰ ἐπιδιώξουν τὰ συμφέροντά των, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν τὸ ἰσχυρότερον συμφέ ον μιᾶς ὁμάδος νὰ παραβλάψῃ τὰ συμφέροντα ἄλλων ἀσθενεστέρων ὁμάδων.

Ὁ χάρης τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖται ἀπὸ ταιάκοντα βλώσεις ὑποδιαιρεμένας εἰς τέσσαρα κεφάλαια. Τὸ πρῶτον (διακηρόξεις 1—10) ἀσχολεῖται μὲ τὸ Συντεχνιακὸν Κράτος καὶ τὴν ὀργάνωσίν του, τὸ δεύτερον (διακηρόξεις 11—21) μὲ τὸ Συλλογικὸν συμβόλαιον καὶ τὰς ἐγγυήσεις τῆς ἐργασίας, τὸ τρίτον (διακηρόξεις 22—25) μὲ τὰ γραφεῖα τοῦ σθεῖ ἥσεως καὶ τὸ τέταρτον (διακηρόξεις 26—30) μὲ τὴν πρόνοιαν, βλήθειαν, ἀγωγὴν καὶ ἐκπαίδευσιν.

Τὸ πρῶτον μέρος εἶναι δηλαδὴ καθαρῶ, πολιτικὸν καὶ οἰκονομικὸν καὶ χαράσσει τὰς βασικὰς γραμμὰς τοῦ οἰκοδομήματος καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς τοῦ Συντεχνιακοῦ Κράτους, ἐνῷ τὰ ἄλλα ἔχουν χαρακτῆρα πρὸ παντὸς νομικὸν καὶ καινωνικὸν καὶ καθορίζουν τὰς ἐγγυήσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας δέον νὰ προστατευθῇ ἡ ἐργασία. Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ χάρτου ἀπορρέουν τρεῖς μεγάλαι ἠθικοπολιτικαὶ ἀρχαὶ αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς Φασιστικῆς ἀντιλήψεως, ἤ-οι τὸ καθῆκον τῆς ἐργασίας, θεωρουμένου ἐθνικοῦ συμφέροντος, ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία τῆς παραγωγῆς καὶ ἡ νομικὴ ἰσότης τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἰσότης αὐτῆ τῶν κοινωνικῶν τάξεων δὲν ἐκτίθεται ὡς ἀοχὴ δεδομένου ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ εἶναι παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένη καὶ ἐκτὸς συζητήσεως, ἀλλὰ ὡς ὑποχρέωσις τοῦΚράτου, νὰ θέσῃ μέσῳ μιᾶς ἐπὶ τοῦ-ο ὀργανώσεως ὅλας τὰς τάξεις ὑπὸ συνθήκας καθαιτώσας αὐτὰς ἱκανὰς νὰ ἐπιβάλλουν ἐπίσης τὰ κατ'ἰδίαν συμφέροντά των. Οὔτω χαράσσεται ἡ πλήρης ἀντιθεσις τῆς συντεχνιακῆς οἰκονομίας τόσον πρὸς τὴν Φιλελευθέραν (ἤτις ἐν τῇ ἐργασίᾳ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἀτομικὸν συμφέρον) ὅσον ἔ-αντι τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἀνοθέτει εἰς τὸ Κράτος ὅλας τὰς πρωτοβουλίας.

Καὶ τώρα ἄς ἐξετάσωμεν μερικὰς ἀπὸ τὰς διακηρόξεις τοῦ χάρτου τῆς ἐργασίας καὶ αἱ ὁποῖαι καθορίζουν τὰς βασικὰς κατευθύνσεις τοῦΣυντεχνιακοῦ Κράτους.

Ἡ πρώτη διακήρυξις ἔχει διατυπωθῆ ὡς ἑξῆς:

«Τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος εἶναι ὀργανι ὸς ἐξ ὡν σκοποῦς, ζωῆν μέσα δράσεως, ἀιωτέρους ἀπὸ ἀτόμων ἰσχύος καὶ διαρκείας ἐκείνων τῶν ἀτόμων, κεχωρισμένων ἢ ἡνωμένων τὰ ὁποῖα τὸ ἀποτελοῦν. Εἶναι ἑνότης ἠθικὴ, πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ, πραγματοποιουμένη ὁλοκληρωτικῶς ἐν τῷ Φασιστικῷ Κράτη»

Καθορίζεται δηλαδὴ οὕτω ἡ Φασιστικὴ ἀντίληψις περὶ Ἔθνους, περὶ τῆς ὁποίας ὡμιλήσαμεν εἰς τὸ χθεσινὸν μας σημείωμα.

Διὰ τῆς δευτέρας διακηρύξεως δηλοῦται ὅτι:

«Ἡ ἐργασία ὁπὸ ὅλας τὰς ὀργανωτικὰς, ἐκτελεστικὰς, πνευματικὰς, τεχνικὰς χειρωνακτικὰς καὶ ἄλλας μορφὰς της, εἶναι κοινωνικὸν καθῆκον. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἰδιότητα καὶ ὑπ' αὐτὴν, προστατεύεται ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Αὐριον Θὰ ἀναπτύξωμεν εὐρύτερον τὴν διαφορὰν τοῦ Συντεχνιακοῦ Κράτους μὲ τὸ λεγόμενον φιλελεύθερον τοιοῦτον.

Γ.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΦΑΣΙΣΜΟΣ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

3ον

Εἰς τὰ προηγοῦμενα σημειώματά μας, ἀμιλήσαμεν περὶ τῆς θεωρίας τοῦ Φασισμοῦ καὶ περὶ τῶν ἀντιθέσεων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θεωρίας τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Σήμερον θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰς συντεχνίας, αἵτινες ὁλοκληρώνουν τὴν θεωρίαν τοῦ Φασισμοῦ καὶ χάριες εἰς τὰς ὁποίας ἀπεκατεστάθη ἡ ἡσυχία καὶ ἡ τάξις εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξηφανίσθη ἡ κατάργησις τῆς πάλης τῶν τάξεων.

Ὁ Φασισμὸς ἠθέλησε ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, νὰ στραφῇ πρὸς τὰς μάζας καὶ πρὸς τοῦτο κατηθύνε πάντοτε τὰς φροντίδας του, πρὸς τὰς συνδικαλιστικὰς ἐργατικὰς ἑνώσεις.

Ποῖος ἤτο ὁ χαρακτὴρ τοῦ πρώτου τούτουΦασιστικοῦ συνδικαλισμοῦ; Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐθνικοῦ Φασιστικοῦ κόμματος, ἱδρυθέντος τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1921, ὡρίζεν: Αἱ συντεχνίαι δέον νὰ συσταθοῦν συμφώνως πρὸς δύο βασικοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς, ὡς ἐκδηλώσεις τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ὡς μέσον ἀναπτύξεως τῆς παραγωγῆ: καὶ πρέπει νὰ ἀποβλέπουν ὄχι εἰς τὴν ἰσοπέδωσιν τῶν ἱκανοτήτων καὶ δυνάμεων τῶν κατ' ἰδ.αν ἀτόμων τῆς ὁλότητος, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῶν.

"Ηδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Φασισμὸς ἐξήτασε τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ πλευρᾶς ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου πρὸς τὴν μαρξιστικὴν ἔποψιν, ἐνῷ ὁ Μαρξισμὸς διαπράττει τὸ σφάλμα, νὰ θεωρῇ τὴν κοινωνίαν, ὡς ἀποτελουμένην ἀποκλειστικῶς ἐκ δύο τάξεων ἀντιθέτων πρὸς ἀλλήλας καὶ ἐν ἀναγκαστικῇ πάλῃ εὑρισκομένων, ὁ Φασισμὸς βλέπει ὁμάδας καὶ κατηγορίας εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἄτομα, δύνανται νὰ κινῶνται ἐλευθέρως. Ἡ κοινωνία δὲν βασίζεται ἐπὶ μιᾶς ἀρχῆς πάλης, ἀλλὰ ἐπὶ ἀρχῆς ὀργανώσεως καὶ ἱεραρχίας. Ὡς ἐκ τούτου τὸ συνδικάτον πρέπει νὰ ἐξέκθῃ τὸ περιωρισμένον κύκλου τῆς ἀποκλειστικῆς προστασίας των συμφερόντων τῆς ἐργασίας καὶ νὰ ἀναλάβῃ ὑψηλότερα καθήκοντα ἑπαγγελματικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ διαπλάσεως μιᾶς συνειδήσεως μεζῶν.

Δυστυχῶς ὁ χῶρος τοῦ σημειώματος, δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Θεωροῦμεν λοιπὸν σκοπιμότερον νὰ εἰσέλθωμεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἀνάλυσιν τοῦ Χάρτου τῆς Ἐργασίας, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ καὶ τὴν βάσιν τοῦ δλου συντεχνιακοῦ Κράτους.

Ὁ Χάρτης τῆς ἐργασίας εἶνε τὸ σπουδαιότερο νομοθέτημα τοῦ Φασισμοῦ ἀπὸ πολιτι-ῆ: καὶ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, ἐπειδὴ καθορίζει τὰς σχετικὰς ἀντιλήψεις του καὶ τὰς κεντρικὰς γραμμὰς ἐπὶ τῶν ὁποῖων βασίζονται ὅλαι αἱ μεταγενέστεραι νομοθετικαὶ διατάξεις. Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Χάρτου τῆς Ἐργασίας ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν περιορίζεται εἰς προγραμματικὰς διαβεβαιώσεις ἐκ φύσεως ἀπολύτου ἀλλὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φιλελεύθεραν οἰκονομίαν.

●●●